יב א מיי' פי"ב מהל' מעשה הקרבנות . הלכה יג: ג מיי שם הל״ו: שו ד ה מיי׳ שם פ"ב הלכה [ב] ג סמג נשין קפב:

תוספות שאנץ

, ומביא ראיה מההיא דחולין דבדק בקרומית של קנה דהוה עץ. ויש לדחות אותה [ראיה] כמו שפירשתי דסבירא ליה כר׳ יוסי בר' יהודה. ועוד היה מביא ה״ר אפרים ראי׳ איזהו שחיטתז בצפוז וקיבול דמן בכלי שרת בצפון ומדנקט גבי קבלה כלי שרת ולא נקט גבי שחיטה דלא אמר שחיטתן בכלי שרת בצפון ש״מ שרת בצפון ש״מ דבשחיטה לא בעי כלי שרת. ומיהו אינה ראיה דהא דלא תני שחיטתן . בכלי שרת בצפוז כמו דתני וקיבול דמן בכלי שרת משום דבקבלה צריך שיהא הכלי בצפון אבל בשחיטה לא צריך. מקטירו ס"ד ה"ג רש"י ז"ל ולא גרס אטו בכלי שרת מקטר ליה. והכי קא קשיא ליה והרי עדיין לא מלחן והרי אחרי כז תני ומולחו ונותנו אוור כן זני דמולדוו זמונו על גבי האשים אלא אימא מעלהו על מנת להקטירו בכלי שרת לאחר שימלחנו ובמנחות (דף כו ע"א) קאמר כי הכא ומקטירו בכלי שרת ולא פריך כי הכא ופי׳ במסכת יומא פ׳ שני שעירי (דף סז). נזיר נמי חוטא הוא. פי׳ שציער עצמו מן היין. וא״ת ליקשי מאשם נזיר דהוה ליה למימר דתהא טעונה נסכים דאינה כאה בכריתות (דף כז ע"א) אשם נזיר לבטלה אתי. וי"ל רכיון דלבטלה קא אתי :טעון נסכים

ונדבה די"ל ה"פ בדין הוא מאחר שהוא חוטא היה לריך

ונותנו על גבי האשים אלמא השתא הוא דמקטר ליה: אלא אימא לעונשו להביא קרבן גדול אבל בכור ומעשר אינו בדין: מעלהו להקטירו בכלי שרם. כלומר מעלהו בכלי שרת להקטירו ברבי אדעזר הקפר. הכא משמע דרבי שמעון ורבי

ומקטירו בכלי שרת "בכלי שרת מקטיר ליה

אלא אימא מעלהו בכלי שרת להקטירו:

ומולחו ונותנו על גבי האישים דכתיב יוכל

קרבן מנחתך במלח תמלח וגו': קרב הקומץ

שיריה נאכלין: מנלן דכתיב יוהקטיר הכהן

את אזכרתה וגו' וכתיב יוהנותרת מן המנחה

לאהרן ולבניו קרב הקומץ למר כדאית ליה

ולמר כדאית ליה דאיתמר י הקומץ מאימתי

מתיר שיריים באכילה רבי חנינא אמר

משתשלום בו האור רבי יוחנן אמר

אמשתיצת האור ברובו: ורשאין הכהנים ליתן

לתוכו יין ושמן ודבש מאי מעמא אמר קרא, למשחה ⁰לגדולה, כדרך שהמלכים

אוכלין: ואין אסורין אלא מלחמץ דכתיב

לא תאפה חמץ חלקם יא"ר שמעון בן

לקיש יאפילו חלקם לא תאפה חמץ: כל

המנחות כו': וכל המנחות מעונות שמן

ולבונה יוהאיכא מנחת חומא דרחמנא

אמר פלא ישים עליה שמן ולא יתן עליה

לבונה הכי קאמר כל המנחות מעונות

שמן ולבונה ובאות מן החיטין ובאות סלת מנחת חוטא אף על פי שאינה טעונה

שמן ולבונה באה מן החמין ובאה סלת

מנחת העומר אע"פ שהיא באה מן השעורין

מעונה שמן ולבונה ובאה גרש וזו אינה

מעונה לא שמן ולא לבונה ובאה מן

השעורין ובאה קמח סתניא אמר ר"ש בדין

הוא שתהא מנחת חומא מעונה שמן ולבונה

שלא יהא חומא נשכר ומפני מה אינה

מעונה שלא יהא קרבנו מהודר ובדין הוא

שתהא חמאת חלב מעונה נסכים סשלא

יהא חומא נשכר ומפני מה יאינה מעונה

שלא יהא קרבנו מהודר אבל חמאתו של

מצורע ואשמו המעונין נסכים לפי שאין באין

על חמא איני "והאמר רבי שמואל בר

נחמני אמר רבי יונתן על שבעה דברים

נגעים באין וכו' התם מנגעיה הוא דאיכפר

ליה כי מייתי קרבן לאשתרויי בקדשים

הוא דקא מייתי אלא מעתה חמאת נזיר

תהא מעונה נסכים לפי שאינה באה

על חמא סבר לה כרבי אלעזר הקפר

ידאמר נזיר נמי חומא הוא: רבן גמליאל

אומר כשם כו': תניא אמר להן

דשמעיה

אלעזר הקפר סבירא להו דאפילו מיר טהור חוטא הוא דהא מיר טמא היה מביא חטאת העוף ועופות אינם טעונים נסכים כדאיתא בפרק שתי מדות (מנחות דף 5:) והכי איתא בהדיא נמי בפרק קמא דנדרים (דף י.) ובפרק ג' דנזיר (דף יט.) דאף על גב דקרא בנזיר טמא כתיב אנן אפילו נזיר טהור קאמרינן דקסבר רבי אלעזר הקפר חוטא הוא והיינו טעמא דכתב קרא בנזיר טמא הואיל ושנה בחטא וקשה משמעתא קמייתא דנזיר (דף ב:) דתנן אהא נאה הרי זה נזיר ודלמה התנחה לפניו במצות האמר אמר שמואל שתפוס בשערו ואמר אתנאה נזירא עביד מילתא דעבירה ואמרינן ליה נאה אין אפילו רבי אלעזר הקפר דאמר נזיר חוטא הוא הני מילי גבי נזיר טמא דאיידי דבעי מיסתר דילמא אתי למיעבר על נזירותיה אבל נזיר טהור לאו חוטא קרינן ביה ואם תאמר שמואל סבירא ליה התם אליבא דרבי אלעזר הקפר דנזיר טהור לאו חוטא וסתמא דגמרא דהכא ודפ"ג דנזיר (דף יט.) לאו כשמואל וסתמא דמתניתין דקרי ליה נאה אליבא דרבנן דאמרי לאו חוטא לפום סתמא דגמרא "אם כן תיקשה דשמואל אדשמואל דאמר פרק קמא דתענית (דף יא.) כל היושב בתענית נקרא חוטא סבר לה כרבי אלעזר הקפר ותענית כנזיר טהור הוא דאמרינן בפ"ק דנדרים (דף י.) רבי אלעזר הקפר אומר וכו' מכאן שיושב בתענית נקרא חוטא והתם מיירי בנזיר טהור כדפרישית ומדמי ליה יושב בתענית והשתח חית לן למימר דסתמא דגמ׳ דנדרים נמי דמדמי יושב בתענית לנזיר טהור דלא כשמואל דאיהו הוה מדמי ליה דוהא למיר טמא לפי שמלער את עלמו מכל דבר שהרי יושב בתענית ומתחרט כנזיר טמה שמתחרט משום לער דבעי מיסתר נזירותיה אבל נזיר טהור אינו לער מיהו תיקשה דשמואל אדשמואל דאמר בפ"ק (לעיל דף יא.) דיושב בתענית נקרא חוטא ובפרק החובל (ב"ק דף 63:) פריך וחין אדם רשאי לחבול בעלמו והתניא יכול נשבע להרע לעלמו וכו׳ מה הטבה רשות אף הרעה רשות ומוקי

ה"ג ומקטירו ס"ד. ולא גרס אטו בכלי שרת מקטר ליה. והכי קא מעובה נחבים. א"ל דאינה טעונה נסכים משום דאינה בנדר קשיא ליה מקטירו ס"ד והרי עדיין לא מלחה וסיפא קחני ומולחו ונותנו על גבי האשים אלמא השתא הוא דמקטר ליה: אלא אימא

לאחר שימלחנו: קרב הקומץ למר כדאים ליה וכו'. קרב הקומן דקתני דמתיר שירים באכילה מאימת חשיב קריבה להתיר שירים לרבי יוחנן כדאית ליה משתילת האור ברובו ולרבי חנינה משתשלוט בו והפילו מעט: למשחה. גבי מתנות כהונה כתיב (במדבריח) לך נתתים למשחה: לא תאפה חמץ חלקם וגו'. אפילו חלקם שירים לא תאפה חמץ דדרשינן ליה האי חלקם דקרא נמי לפניו אלא תאפה: מנחת הוטא. הבא על חטא דמטמא מקדש ושבועת העדות ושבועת ביטוי דכתיב התם ואם לא תשיג ידו לשתי תורים וגו' (ויקרא ה): ה"ק וכו'. כלומר לא קתני מילתא באנפי נפשיה אלא כרוך ותני הכי כל המנחות טעונות שמן ולבונה ובאות חטין כלומר ושאינם טעונות באות מיהת חטין ובאות סולת כלומר חדא מהני מעליותה הית בהו כינד מנחת חוטה אע"פ שאינה טעונה וכו': שלא יהא חוטא נשכר. להקל במנחתו יותר משאר מנחות: הטאת הלב. כל חטאת סתם קרי חטאת חלב דבתר חלב כתיב (ה) כל חלב וכל דם לא תאכלו (שם ג) וכתיב בתריה פרשת חטאת: נסכים. סולת למנחה ועשרון לכבש יין ושמן רביעית ההין כמו שמקריבין לעולה ושלמים: ומפני מה אינם טעונות. דכתיב בפרשת נסכים (במדבר טו) לפלא נדר או בנדבה הבא בנדר ונדבה טעון נסכים ואין חטאת ואשם טעונים נסכים: הטאתו ואשמו של מצורע. איתרבו בהדיא לנסכים במסכת מנחות בפרק שתי מדות (דף לה.): על שבעה דברים נגעים בחין. ומפרש להו בערכין בפרק ים בערכין (דף טו.): מנגעיה חיכפר ליה. יסורים ובשת של נגע כפרו לו על אותו חטא: וכי קא מייתי קרבן לחישתרויי בקדשים הוח דמייתי. שיש טומאות שהלריכן הכתוב כפרה לטהרתן זב וזבה ויולדת ומצורע ונזיר שנטמה: חטחה נויר. שמביה במלחת ימי נזרו חטאת ועולה ושלמים: נזיר חוטא הוא. שליער עלמו מן היין: חומר. בוטו"ן בלע"ו והוא של זהב וחותמים בו שני לוארי חלוק לנוי:

דשמעיה לחכמים סופרים הניחו לי ואדרשנה [©]כמין חומר רבן גמליאל

לה שמואל ביושב בתענית דהוא רשות ועוד קשיא מפרק בתרא דכריתות (דף כו.) דאמר [חטא] שאין אנו מכירין בו אלא המקום יום הכפורים מכפר וקא פריך ספק נזיר שעבר עליו יום הכפורים לא נייתי דהא כפר עליה יום הכפורים ומשני לכל חטאתם ולא לכל טומאתם ולרבי אלעזר הקפר מאי איכא למימר מיר כי מייתי קרבן לאו לכפרה מייתי אלא לאחולי עליה נזירות טהרה א״נ למישרי נפשיה ביין אלמא דקרבן נזיר לר׳ אלעזר הקפר לאו לכפרה אתי והכא משמע משום דבא על חטא אינה טעונה נסכים והכי אמר נמי בפ"ג דנוזיר (דף יט.) דחטאת העוף לר' ישמעאל בא על חטא דאע"ג דבעל מיעקר עקר מייתי ואכתי הוה מצי למיפרך התם לר׳ שמעון דהכא ולר׳ ישמעאל מספק נזיר לר׳ ישמעאל מספק מיר טמא לר' שמעון אפי' מספק מיר טהור ובפרק קמא דשבועות (דף ח.) נמי לא מתרץ כמו בכרימות דלאו משום כפרה אתי: סבר דה ברבי אדעור הקפר. מימה לי אמאי תלי מילמיה בר' אלעור הקפר והא איהו גופיה אומר נמי בפ"ק דנדרים (דף י) אבל בנזירות לא התנדבו שלא יקראו חוטאין שנאמר וכפר עליו מאשר חטא וי"ל אגב שיטפיה דנקט בכל דוכתא הכי נקט נמי הכא כי האי לישנא: בבין חומר. פי' רבי הילל מרגלית ענין אחר בושם כמו חומרתא דפילון (שבת דף פב.) בשמים מעורבין תרגום בלולה דפילא ענין אחר פי' רבינו סעדיה גאון כמין המעשה דבלשון ארמית אומר אדם לחבירו מה חמרך כלומר מה מעשיף:

ל) פסחים סה: יומא סו:,ב) מנחות כו:, ג) [זבחים כח. לא. חולין קלב:], ד) יבמות מ. שבועות טו: [מנחות נה.], ה) מנחות ו., ו) [יבמות לב: וש"נו. ז) ערכיו כח. ת) נזיר יט. וש"נ, ט) [קדושין כב: ז. י) גירסת רש״א אכתי. ל.) [ע' בערוך ערך המר דרבינו סעדיה גריס כמין הומר שכו בלשוו ארמי אומר מאי אהמרך ע"ש וע"ע מוס' קדושין כב: ומוס' חולין מלד:ז,

תורה אור השלם 1. וְכָל קָרְבֵּן מִנְחָתְּרְ בַּמֶּלַח תִּמִלֶּח וְלֹא בַּנְּלֵח הָּנְּלְח וְּלְא תֵשְׁבִּית מֶלַח בְּרִית אֶלְהָיךְ מֵעַל מִנְחָתֶךְּ עַל בָּל קָרְבָּנְךּ תַּקְרִיב מֶלַח:

ייקוא בייג 2. וַהַבִּיאַה אֵל בָּנִי אַהַרוֹן.2 הַכְּהְנִים וְקְמֵץ מִשְּׁם מְלֹא קָמְצוֹ מִסְּלְתָה וּמִשַּׁמְנָה עַל כָּל לְבֹנְתָה הכהן אַזְבְּרְינְה . ַ רִיחַ נִיחֹחַ לִּיְיָ: ויקרא ב ב ייחה

3. וְהַנּוֹתֶרֶת מִן הַמִּנְחָה לְאַהָרֹן וֹלְבָנָיו קֹדֶשׁ קָדְשִׁים מֵאִשֵּׁי יְיָ: ויקרא ב ג

לא תאפה חמץ לא ָּחֶלְקָם נָתַתִּי אֹתָה מֵאִשְׁי ּלָרֶשׁ לְּנֵינִינְי אוּנְהּוּ לָרֶשׁ לְּדֶשִׁים בַּחַטָּאת וְכָאָשָׁם:

ויקרא ו י 5. ואָם לא תַשִּׂיג יַדוֹ לִשְׁתֵּי תרִים אוֹ לִשְׁנֵי בְנֵי יוֹנָה וְהַבִּיא אֶת קֶּרְבְּנוֹ אֲשֶׁר חָטָא עַשִּׁירִת הָאַפָּה סֹלֶת לְחַטָּאת לֹא יְשִׁים עָלֶיהָ שֶׁמֶן וְלֹא יִתַּן עָלֶיהָ לְבֹנָה כִּי חַטְּאת הָיא: ויקרא ה יא

הגהות הב"ח (א) רש"י ד״ה מטאת וכו׳ כתיב דכתיב כל חלב:

> לעזי רש"י בוטו"ן. כפתור.

מוסף רש"י

זקומץ מאימתי מתיר בר'. דכתיב קדש קדשים מאשי ה', אין להן חלק אלא לאחר אשי ה' בת"כ מנחות כו:). למשחה. לך מתים למשחה, מתרגמינן לרבו, והיינו לגדולה (זבחים לא.) במתנות כהונה כתיב בויקח קרח לך נתתים למשחה, כל מתנות מנתחי לך בכהונתך נחתי לך לגדולה כדמתרגמינן לרכותה (חולין קלב:). לא תכתמ חומץ חלקם. להכי סמיך חלקם ללח מחפה חמך, לומר אפילו שירי מנחה שהם חלקם של כהנים לא חחפה חמץ ומהתם נפקל (יבמות מ). שלא יהא קרבנו מהודר. שלא תהל המנחה נאה (מנחות ו.). כמין חומר. לרור המרגליות ולרור הבושם חלוי בלואר